

Маруся — раз, два, три...

Микола Білокопитов

Те, що в 70-ті роки двадцятого століття трапилося в одному з сіл на Хмельниччині, розповіла вчителька Матвіївської загальноосвітньої школи Вільнянського району, що на Запоріжжі, Шпарук Людмила Дмитрівна.

У молодого подружжя Василя й Марії – велика подія: перше дитя народилося! Новоспечений батько хоч і хотів мати сина, зрадив, коли в пологовому будинку йому сказали "У вас дочка!"

Через тиждень після того, як Василь забрав Марусю з дочкою додому, подружжя вирішило влаштувати невеличку гулянку. Запросили родичів, друзів та сусідів. І вже під обідню пору господарі та гості почали, як мовиться, "доцю приливати".

Зазначимо, щасливий тато разом із майбутнім кумом Петром розпочав те діло (приливання) з самого ранку й коли почалося гуртове застілля, він був уже добряче напідпитку. І після чергового тосту в затуманеній Василевій голові виник сумнів: чи правильно це, коли його донечку сьогодні вже кілька разів привітали з днем народження, а в неї досі нема ніяких документів? Відповідь напрошувалася однозначна: не правильно! Те, що він мислить у вірному напрямку, кивком підтвердив і Петро, з яким Василь поділився своїм сумнівом.

— Що будемо робити? — спитав у майбутнього кума Василь?

Петро кивнув головою, бо говорити вже практично не міг.

— Може, перекуримо?

Петро кивнув.

Беручи цигарки в серванті, Василь звернув увагу на якийсь папірець, що лежав поруч. Придивився: то була довідка з пологового будинку про народження дитини.

— О, — підняв угору вказівного пальця Василь, — я знаю, що робити!

...Після того, як Петро на знак згоди вкотре йому кивнув, двоє кумів, одне одного підтримуючи, пішли в сільраду, що була на сусідній вулиці. Ні кохана дружина Маруся, ні гості не знали про цей похід.

У ті часи, як воно й сьогодні по селах, реєстрацію шлюбу, народження дитини й таке інше оформлював секретар сільської ради. До нього й направилися хлопці.

Галина Миколаївна – так звали сільського секретаря – була жінкою вже в літах. У своєму та й кількох сусідніх селах, які обслуговувала сільрада, знала всіх мешканців. І взагалі була в курсі всіх подій. Тому, забачивши двох молодих людей, один з яких недавно став татом, відразу здогадалася, чому хлопці такі веселенькі.

— Доброго здоров'ячка Вам, тьоть Галь! — привітався Василь.

Петро кивнув.

— Здрастуйте, хлопці, — усміхнулася Галина Миколаївна. — Що, доцю приливаєте?

— Еге ж! — задоволено мовив Василь.

Петро кивнув.

— Тут таке діло, — Василь дістав з кишені довідку з пологового будинку, — приливати приливаємо, а в доцуні документів ще нема. Треба ж оформити!

— Ну, за цим діло не стане, — сказала секретар, дістаючи зі столу бланк свідоцтва про народження. — Зараз буде вам документ. Як вирішили доцю назвати?

Василь розгублено розвів руками. Видно було, що запитання застало його зненацька. Вони, звичайно, обговорювали з дружиною цю проблему. Але зараз, хоч убий, не годен був згадати, до чого тоді домовилися. Тому, безпорадно розвівши руками, щиро відповів:

— Не знаю.

— Як це? — здивувалася Галина Миколаївна. І зробила підказку. — Яке тобі жіноче ім'я подобається?

— Маруся, — впевнено заявив Василь.

— Гарне ім'я, як і в твоєї дружини. До речі, твоя Марія погодиться з твоїм вибором?

Василь запитально глянув на майбутнього кума.

Петро кивнув.

— Ну, звісно, погодиться! Он і кум підтверджує.

Петро ще раз кивнув.

— Що ж, хай так і буде, — сказала секретар і почала виписувати для Марії (Василівни) свідоцтво про народження. До хати, де гулянка була в самому розпалі, Василь з Петром увійшли з виглядом переможців. Молодий тато інтригуюче тримав у піднятій руці документ.

— Ось! — урочисто заявив він. — Тепер у моєї доці є свідоцтво про народження! Тільки що в сільраді одержали. За це треба випити!

Петро кивнув, а присутні заплескали в долоні. Чоловіки відразу ж почали наповнювати чарки, але радісну мить проголошення урочистого тосту зірвала Василева теща:

— Васю, чого ж ти не кажеш, як же ж назвав доцю в документі?

— Маруся, як же ще?

Виникла німа сцена. Всі подивилися на Марію, яка, у відсутності хлопців, називала їм зовсім інше ім'я дитини.

— Яка Маруся? — скрикнула молода мама. — Та він нас розігрує! Дай сюди свідоцтво!

Переконавшись, що чоловік говорить правду, Марія пустилася в сльози, приказуючи "Що ж ти наробив?". Її почали втішати, але марно. Вона, схлипуючи, пояснювала, що хотіла назвати донечку Євгенією, на честь своєї бабусі. І вони ж з Василем це погодили, а він отаке витворив.

Виплакавшись, Марія піднялася за столом, взяла чарку й, ображено дивлячись на свого розгубленого чоловіка, твердо заявила:

— Хай там хоч що написано у свідоцтві, а ми все одно називатимемо доцю Женею! От за це й вип'ємо!

Присутні відреагували на цю заяву по-різному, але загалом погодилися з таким рішенням. Василь винувато зітхнув і по-дитячому вибачився "Я більше не буду!". А Петро кивнув і потягся за чаркою...

Минуло три роки. Старі непорозуміння давно забулися, а нові — в щасливому сімейному бутті Василя й Марії — не прижилися. І слава Богу! Домовленість між чоловіком і дружиною виявилася вищою від формальностей і донечку, незважаючи на запис у свідоцтві про народження, всі називали Євгенією або просто Женею.

І ось у Жені з'явилася сестричка. Марія знову народила доцю. І на честь цієї радісної події сімейна пара знову організувала гулянку.

Після ...надцятої чарки Василь запитально подивився на кума Петра. Той кивнув. І вони вирішили вийти на перекур.

У серванті, біля пачки цигарок, лежала довідка з пологового будинку. Щось перемкнуло у Василевій голові й він швидше автоматично, ніж усвідомлено, взяв довідку й поклав собі в кишеню.

Через десять хвилин два куми постали перед ясні очі секретаря сільської ради. Оскільки Галина Миколаївна минулого року пішла на пенсію, секретарем призначили молоду жіночку з сусіднього села.

— У мене доця народилася! — радісно повідомив їй Василь. — Так ми оце святкуємо!

— Вітаю вас! — доброзичливо усміхнулася новий секретар.

— Треба свідоцтво про народження виписати.

— Та нема проблем, давайте ваші документи... Як вирішили назвати доцю?

Василь розгублено розвів руками:

— Не знаю.

— Як це так? А у вас перша дитина?

— Ні, це вже друга і знову — донечка! — Василь глянув на Петра, той, підтвердивши, кивнув.

— А як першу назвали?

— Женя!

Петро кивнув.

— А яке вам жіноче ім'я подобається?

— Маруся.

— То, може, так і назвемо?

Василь запитально глянув на кума. Той ствердно кивнув. І Василеві нічого не залишалось, як погодитися:

— Хай буде Маруся...